

< Een valpartij, een botsing, een plassende pony en een meester die ondersteboven lesgeeft: het is pas begin september en toch gebeurt het allemaal ... >

Wat fietst ze daar weer zo prachtig voorbij! De wind harkt haar bruine haren achter haar oortjes samen. Haar fiets blinkt in het felle zonlicht. Het doet verdorie pijn aan je ogen.

Het is Ilina.

Emiel kijkt zijn ogen uit. Zijn mond valt open.

'Hé, slome! Ben je weer naar de meisjes aan het loeren?' roept iemand hard. Kwaad kijkt Emiel om. De hele straat kan het jandomme horen. Stik, daar heb je die enge Niels weer. De vlammen slaan uit Emiels hoofd. En nu kijkt natuurlijk ook Ilina om. Heeft ze het gehoord?

BOINK!! PARDAF!!

De fiets klettert op de grond. Daar ligt ze.

'Au au au!'

Emiel kijkt naar Niels. Niels kijkt naar Emiel. Dan hollen ze allebei naar Ilina. Die krabbelt overeind en gaat op de *stoeprand* zitten. Ze wrijft over haar linkerknie. Die gloeit gemeen. Een vrouw zet de fiets tegen de gevel van een huis.

'Heb je je pijn gedaan, meisje?' vraagt ze bezorgd.

Ilina knikt en schudt haar hoofd. Het lijkt op ja en het lijkt op nee.

'Laat eens zien'.

De vrouw zet haar tas op de grond. Voorzichtig heft Ilina haar hand op. De knie ziet rood en blauw, maar erg is het waarschijnlijk niet.

'Hm, dat gaat nog', zegt de vrouw. 'Kun je erop staan?'

'Ik denk het wel', antwoordt Ilina. Nu komt er nog wat paars bij het rood en het blauw.

01

'Goed', knikt de vrouw. Ze pakt haar tas en stapt weer door. Emiel onderzoekt Ilina's fiets. Hij heeft een ernstige rimpel in zijn voorhoofd. De bel heeft een flinke deuk gekregen. Het voorste wiel staat scheef. Niels gaat naast Ilina op de *stoeprand* zitten. Haar hoofd ziet rood. Ze heeft pijn. Het is alsof iemand met een fijn tangetje voortdurend in haar knie knijpt. Zo zitten ze daar met z'n drieën met koppen zo rood als bieten. Drie op een rij, op de stoep, in de septemberzon. Maar kijk ... daar verschijnt een glimlachje op Ilina's gezicht. Ze kijkt naar Emiel. Dan naar Niels. En weer naar Emiel.

'Doet je knie pijn?' vraagt Emiel dan. Hij durft niet eens naar Ilina's knie te kijken.

'Natuurlijk doet haar knie pijn!' antwoordt Niels in haar plaats. Hij kijkt naar de voorbijrijdende auto's.

'Pff ...', doet Ilina. Ze haalt haar schouders op. Plotseling springt ze op, met een grimas op haar gezicht. Ja: lopen gaat wel, maar er is een hinkstapje bij. Ze pakt haar fiets.

'Hé, dat wiel', wijst ze.

'Wacht', roept Emiel. Hij klemt het wiel tussen zijn benen en rukt aan het stuur. Ilina

knikt en lacht. Emiel voelt zich een hele piet. Niels prutst aan de bel met de deuk erin.

'Dank je wel', zegt Ilina. Ze geeft Emiel een zoen midden in zijn gezicht. Dan fietst ze weg. Verbaasd kijken de jongens haar na. Eén met *ogen als schoteltjes* en één met een natte neus.

'Je ziet er uit als een biet', zegt Niels dan.

'Jouw schuld dat ze viel!' roept Emiel.

Hij loopt zo vlug als de wind naar huis. Zo koelt zijn hoofd een beetje af.

02

PARDAF!!

Frontale botsing op de hoek van de Peperstraat en de Koffiestraat. Van de ene school komt een zekere Andres aanhollen. Van de andere school komt een zekere Emiel aanhollen. Beide voetgangers dragen op hun schouders een hoofd als een zwaailicht. Hoe komt het dan dat ze elkaar niet kunnen ontwijken? Dat ze als botsauto's pardoos op elkaar inbeuken?

PARDAF!!

Een seconde later zitten ze allebei op het trottoir. Zonder dat ze het zelf willen. Het is een gek gezicht.

'Hé!!'

'Zeg!!'

De twee jongens kijken elkaar stomverbaasd aan. Ze kennen elkaar niet. Het zwieplicht tussen hun schouders kleurt rood. *Beteuterd* krabbelen ze overeind. Niemand gewond? Ach, de blut-sen en de builen worden straks geteld. Stiekem, in de badkamer. Wanneer niemand het ziet.

'Zeg, jij liep nogal hard, hé!'

'Ik had je niet gezien, hoor'.

'Kun je dan niet uitkijken?'

'Ik was toch al bijna de hoek om, hoor'.

'Liep je misschien te dromen?'

Dan weten ze plotseling niks meer. Ze kijken toch even naar hun kleren, hun benen, hun handen. Alles zit er nog aan.

03

Daar klinkt vrolijk gerinkel. Een man op een fiets flitst voorbij.

'Hei, meester!' roept Emiel.

'Hoi, dag Emiel!'

Andres kijkt naar de wielen. Ze versplinteren het zonlicht. En naar de kerel die op de fiets zit.

'Is dat je meester?' vraagt hij dan. Emiel knikt.

'Whaw, dat is helemaal geen meneer. De mijne is een meneer. Tom heet hij. Hij draagt altijd jeans en dassen met schuine strepen op. Hij komt met de auto naar school'.

'Mijn meester Jan staat op zijn hoofd', zegt Emiel.

'Om les te geven?' vraagt Andres.
'Nee, *malle!* Alleen maar ... eh ... wel, af en toe staat mijn meester op zijn hoofd. Begrijp je dat dan niet? Is dat zo gek misschien?'
'Ja hoor, nee hoor', knikt en schudt Andres. 'Op welke school zit je dan?'
'De school naast het zwembad. En jij?'
'Niet ver van het station'.
'Is daar ook een school?'
'Jaja'.
'Een leuke?'
'Pff ... Mijn meester staat nooit eens op zijn hoofd'.
'Het is ook pas 3 september, hé. Kun je nu nog niet weten. Ken je hem goed, je meester?'
'Eh ... nee. Eigenlijk niet. Maar jij ... '.

04

'Ik zit voor de tweede keer in de vierde klas', zegt Emiel. Hij klinkt een beetje trots.
'Voor mij is het de eerste keer'.
'Daarom ken ik meester Jan al zo goed. En eigenlijk doe ik het voor hem. Ik heb hem zo graag en hij heeft mij zo graag dat ik weer in zijn klas zit. Elke week staat hij ongeveer tien keer op zijn hoofd. Moet je ze dan allemaal zien kijken! Knalrood wordt dat hoofd dan. En wij doen soms ook gymnastiek in de klas zelf'.
'Elke dag?'
'Meestal wel. Tien keer door je knieën buigen. Tot je niks meer hoort kraken. Tien keer met je armen zwieren. Eerst links, dan rechts. Tien keer diep in- en uitademen'.
'Het is toch een gekke meester die zomaar op zijn hoofd staat!'
'Dan ziet hij Australië liggen, zegt hij. Daar wonen onze ... onze ... '.
Emiel kent het speciale woord niet meer.
'... Daar hangen onze omgekeerde mensen', zegt hij dan. 'Die wonen onder aan de wereld'.
Andres proest het uit.
'Misschien hebben ze onze botsing gevoeld. Een aardbeving kan heel klein beginnen. Er was eens een vlinder in Japan die een grote aardbeving in Amerika heeft gemaakt'.
'Ja', knikt Andres. Dan weten ze plotseling weer niks meer.
'Wel, nu moet ik weg'.
'Dag', zegt Andres. Emiel schiet als een pijl uit een boog weg, de hoek om. Wat een *wildebras*.
'Zie je wel dat hij veel te hard loopt', denkt Andres. Ook hij holt weg, de andere richting uit.

05

Verbaasd kijkt Ilina om. Wie roept daar nu plotseling zoiets geks?! BOINK!! PAR-DAF!!
Ze ligt plotseling pardoes op straat. Haar fiets klettert naast haar neer. Pijn flitst door

haar linkerknie. 'Au au au!' Even verschijnt er sneeuw voor haar ogen, net als op televisie. O ... misschien valt ze nu in zo'n akelig zwart gat. Dat heeft ze af en toe. Nee ... gelukkig niet. Oef. Ze kijkt naar haar knie. Ai ai. Gemeen pijn doet hij: alsof iemand er met een scherp mesje de schil afhaalt. Plotseling staan er twee jongens bij haar. En een vrouw met een boodschappentas. Die buigt zich over Ilina. Ze vraagt iets. Ilina hoort het niet. Voorzichtig legt ze haar hand op haar knie.

'Nee, ja', gebaart ze. Even heft ze haar hand op.

'Kun je er op staan?'

'Ik denk het wel'.

'Goed'.

De jongens gaan naast haar op de stoeprand zitten. Ze kijken niet naar haar knie. Ze kijken voor zich uit, naar niets. De ene heeft grappig stekelhaar. De andere fietste ze daarnet voorbij.

De jongens onderzoeken met een ernstig gezicht haar fiets. Ilina huft weer overeind.

'Wie van de twee riep daarnet zoiets gek?' denkt ze.

'Dank je wel', zegt ze. Ze geeft de jongen met het grappige stekelhaar een smak van een zoen en fietst vlug weg.

Kijk: daar spurt Pieter. Hij zit ook op haar school. En ginds vliegt Andres door de straat.

'Dag Andres!' roept ze. Hij loopt bijna vlugger dan Ilina op haar fiets. De bel op de fiets doet het niet meer. Ook in de knie van het meisje zit een deuk. Gelukkig schijnt de zon.

06

'Maar wat zie je er uit, Ilina!' zegt ma. 'Je mouw! En je kousen! Wat heb je uitgespookt?!'

'En mijn knie dan!' roept Ilina boos. 'Telt mijn knie soms niet mee?! Hij doet pijn, hoor! Het nijpt gemeen!'

'Wat is er dan gebeurd?'

'Ik ben gevallen'.

'O?'

'Met mijn fiets'.

Ma zucht diep. Zelfs de gordijnen bewegen mee.

'En je fiets is ook weer stuk, zeker?'

'Alleen de bel', mompelt Ilina.

'O, gelukkig'.

'En het wiel'.

'Ai ai ai, toch'.

Hoofdschuddend legt ma drie spruiten in Ilina's bord.

'Die ga je nu alledrie helemaal opeten, hoor! En niet onder je aardappelen verstoppen! Dan geneest die knie van je vlug'.

'Eèèèk'.

'Hoor ik je nog?!'

Met lange tanden en een gezicht als een regenbui prikt Ilina een halve spruit op haar vork. Bah, welke domme kok heeft dié *ondingen* toch uitgevonden.

'Waar ben je met je fiets gevallen?' vraagt ma dan.

'Eh ... in de Parkstraat. Iemand ... eh ... ik ... '.

'Wablief? Hoe kwam dat toch?'

Ilina kleurt lichtrood.

'Ik botste tegen de stoep op'.

'Aha, keek je weer niet uit? Was je weer ... '.

'Iemand riep plotseling iets. Ik ... '.

'Wie dan wel?'

'Dat ... dat weet ik niet meer'.

Ilina slikt die vreselijke halve spruit nu in één keer door.

'Je moet voor je kijken als je op de fiets rijdt', zegt ma. 'Het is veel te gevaarlijk in het verkeer. En de Parkstraat is zo druk rond schooltijd! Als je het mij vraagt: jong én gek zijn ze allemaal.'

'Ja, ma', knikt Ilina. Ze stopt nog een halve groene spruit in haar rode hoofd. Ze kan er maar beter dapper mee doorgaan, want ma blijft toekijken tot die drie ondingen op zijn.

'Kan je fiets nog wel rijden?'

'Mm', knikt Ilina met volle mond.

'Zeker weten?'

'Ik ben naar hier gefietst, hoor! Het voorwiel was een beetje krom en in de bel zit een deuk'.

'Kinderen toch!' moppert ma.

'Moeders toch!' denkt Ilina.

'Twee jongens hebben me geholpen', zegt ze plotseling.

Oink! Het spruitje is nu door haar keel. Het valt in haar maag. Plons!

'Twee jongens, hé', zegt ma. 'Kennen we ze? Wie riep wat naar je? Dat vertelde je daarnet toch, hé? Of heb ik dat verkeerd gehoord?'

'Dat weet ik niet, hoor! Alles ging zo vlug'.

'Maar misschien riep een jongen wat naar je. En toen kreeg hij spijt omdat je viel. En dan ... '.

'Hé, ma! Dat kun jij toch allemaal niet weten?!'

'Wel, vertel het me dan zelf eens!'

'Je bent net een *detective*'.

'Toe maar'.

'Maar ik weet het niet meer'.

Ma kijkt naar Ilina. Ilina kijkt naar die lelijke groenten in haar bord. Zelfs het aller-kleinste spruitje is voor haar nog veel en veel te groot.

Nog twee hele. Nog vier halve. Dat wordt een hele klus!

'Bah, net de braakballen van een uil met griep', denkt ze.

'Ma?'

'Ja?'

'Ik krijg keelpijn van die spruiten'.

'Dan slik je ze maar in kleine stukjes door, kind. Spruitjes zijn heel gezond. Niemand is er al dood van gegaan. Vraag het maar eens aan je nieuwe meester'.

09

'Moeders weten altijd iets', zegt Iliana.

'Kinderen eten altijd niets', zegt ma. 'En heb je gisteren die vreselijke beelden op televisie gezien? Hé? Van de hongersnood in *Soedan*? Al die kinderen met hun dikke buiken, dunne benen en vliegen op hun mond? Die hebben niks te eten, hoor! Zelfs geen half spruitje per dag'.

Iliana kijkt sip. Ze weet niet wat ze daar op moet antwoorden. Even denkt ze diep na.

'Ik wil best wel met ze delen'.

'Alleen je spruitjes, zeker!'

'Ook friet en ijs'.

'Eet nou maar'.

'En andere lekkere dingen'.

'Vooruit, opschieten'.

'En al mijn schoolboeken ook'.

Ach, waarom maken de mensen het allemaal toch zo moeilijk. En altijd weten ze iets.

'Als ik later met mijn man getrouwd zal zijn, is het elke ochtend cola, elke middag pudding en elke avond ananas'.

'Leer eerst maar eens fietsen, meisje. Als er dan weer zo'n kerel naar je roept ... '.

'O!'

10

De sneltrein giert over het *oprijlaantje*. Hij flitst door de keuken. Hij houdt puffend en zwetend halt in huis bij de tafel met broodjes, boter, kaas, yoghurt, ham, tomaat.

'Je loopt je nog eens een ongeluk!' zegt pa. Hij snijdt enkele broodjes middendoor.

Dat kan hij prima, want hij is dokter.

'Je moest eens weten!' denkt Andres. Maar hij vertelt lekker niks. Die botsing van daarstraks met ... verhip, hoe heet die knul ook weer? Emiel? Ja: dat riep zijn meester die daar voorbijfietste. Zo is het: Emiel.

'En toch ben je nog tien minuten te laat'.

'Maar ik heb hard gelopen, hoor! Het hele laatste stuk in één keer'.

'Ja, dat merken we. Zijn je handen proper? Ga maar aan tafel'.

Pa smeert boter op de broodjes. Flore en Timo hebben hun mond al vol. Gelukkig, want ...

'Gggrmmppff!!'

'Mmmffpprrff!!'

Zie je wel. Die twee zullen wel weer wat weten. Andres gaat tussen de tweeling in zitten. Dat is zijn vaste, maar zeer gevaarlijke plaats. Die twee monsters zijn al twaalf

jaar. Ze maken elke dag ruzie met elkaar en met hun jongere broer. Arme Andres zit daar als een stootkussen tussen. Gelukkig is pa er elke middag even bij. 'Heb je weer je liefje gezien?' plaagt Timo. 'Hoe heet ze?' 'Of zat er een hond achter je aan?', vraagt Flore. 'Wie van de twee is er begonnen? Hondjes lusten wel een brokje kindervlees'. Hihihhi! Hahaha!

11

'Niet praten met je mond vol', zegt Andres. Links en rechts geeft hij een tik. Van links en rechts krijgt hij een stomp terug. 'Wat moet er op je broodje?' vraagt pa. 'Kaas? Ham? Gehakt? Tomaat? Alles?' 'Dat doe ik zelf wel, hoor'. 'O la la', zegt pa. 'Ga je gang maar'. 'Zeg, pa'. 'Ja?' 'Ik ken een meester die in de klas op zijn hoofd staat'. 'O ja? Toch niet Tom? Meester Tom? Zeg, hoe was het vandaag? Is het een toffe meester? Ik ken hem erg goed, hoor'. 'Jaja. Eh ... naast het zwembad is er ook een school'. 'Dat weet ik, ja'. 'Daar is er een meester die elke week wel tien keer op zijn hoofd staat'. Andres neemt een grote hap uit zijn broodje-tomaat-ketchup-kaas. Het verdwijnt bijna helemaal in zijn hoofd. 'Ik ken een jongen die elke week tien keer op zijn hoofd valt', proest Flore. 'Hahaha!' 'Vooruit,' zegt pa, 'eten, jullie!' 'Hihihhi!' Die pa weet nooit goed wat te zeggen. 'Eten', zegt hij bijvoorbeeld tegen de tweeling. Maar die vreten zich elke dag door bergen lekkers heen.

12

'Kijk: een broodje-Andres', zegt Timo. 'De rode verf druipt er weer aan alle kanten uit. Moet dat helemaal in je hoofd?' Andres antwoordt niet. Je kunt die twee maar beter niet tegen je hebben. 'Dat moet een toffe school zijn', begint hij weer. 'Jouw meester Tom is ook tof', zegt pa. 'Ik ken hem van de schaakclub. Tom is een kraan in het schaken. Hij verslaat zelfs de computer'. 'Ai ai,' denkt Andres, 'dat worden dus superzware rekenlessen dit jaar'. 'Is hij echt knapper dan de computer?' 'Zeker weten. En de computer is getest door een bekende schaker uit Rusland. Kasparov heet hij. Een wereldkampioen'. 'En jij?' 'Ik ... o, ik eh ... ik leer elke week bij'.

Pa stopt nu ook een broodje in zijn hoofd. Het is volgeladen met een beetje van alles wat op tafel staat. Daarom smaakt een broodje-pa eigenlijk naar niets.

'Zat je vroeger wel op de goeie school?' vraagt Andres.

Drie paar ogen kijken hem nu verbaasd aan.

'Wat bedoel je daar nu mee?'

'Wel ... '.

'Aha!' roept pa. 'Ik weet het! Meneer wil ... Neenee, hoor: je blijft bij meester Tom!

Het is verdorie pas 3 september! Je zult zien: het is een strenge meester, maar een goeie. En ik speel graag een *partijtje* schaak met hem'.

13

'Net iets voor jou', fluistert Flore tegen Andres. En daarmee *is de kous af*.

Of nee. Oppassen. Uitkijken.

'Zeg,' begint pa weer, 'waarom ... Hoe komt het dat je voortdurend over die andere school praat? Meesters die op hun hoofd staan? Tien keer per week? Les moeten ze geven! Hoe weet jij dat allemaal zo goed, hé?'

'Eh ... er is een nieuwe jongen in onze klas', liegt Andres. 'Hij doet de derde klas voor de tweede keer. Hij komt van die andere school en ... '.

'Luister maar niet te veel naar al die verhaaltjes', waarschuwt pa.

Links en rechts van Andres knikken twee hoofden dapper mee. Ach, hij zegt al niks meer.

'Hoe heet die nieuwe?' vraagt Flore.

Jandomme, kan die door de mensen heen kijken, misschien? Het lijkt wel een verhoor.

'Jantje Verdomme!' snauwt Andres boos. Hij grabbelt in de mand en stopt zomaar een broodje-zonder in zijn mond.

'Nu is het welletjes, hé', sust pa.

Arme Andres toch: een slechte school, een strenge nieuwe meester, een pa die verliest van de schaakcomputer en zijn nieuwe meester zo goed kent, een kring van een zus, een klier van een broer, en ... een hoofd als een biet. En het is pas 3 september.

Maar de zon schijnt. Dat is al iets. En Fluffy komt kwispelstaartend af. Plagen dieren elkaar wel eens?

14

'... res.'

'Wat harder, jongen, wat harder. Ik bijt niet, hoor.'

'... dres.'

'Wablief? Ik hoor het nog niet. Spreek eens wat harder.'

'Andres.'

'Aha! Eindelijk horen we het helemaal! Wat heeft dat toch lang geduurd. Andres dus. Mooi. Is dat nu zo moeilijk? Het is toch je eigen naam? Je was die toch niet vergeten? Hé, Andres?'

Andres haalt zijn schouders op. Hij kijkt naar buiten. Naar niets. De zon schijnt. Het

is een echte ramp: het is 4 september.

Achtendertig ogen kijken naar hem. Het lijken er wel duizend. Andres voelt al die ogen in zijn rug prikken. Zijn oren ruisen als watervallen. Zijn hele hoofd gloeit. Het is stomvervelend. Hoe harder Andres denkt dat hij niet rood mag worden, hoe roder zijn gezicht wordt. Telkens en telkens opnieuw. Dat gebeurt wel vaker met hem. Omdat hij zijn naam moet herhalen. Omdat hij een gedicht moet voordragen. Omdat hij hardop moet lezen. Omdat hij zijn eigen naam hoort roepen. Omdat zijn eigen naam in een vraagstuk voorkomt.

Dan schieten de vlammen naar zijn hoofd. Wat is dat toch erg. Bestaat er een pilletje tegen? Hij zou het liefst door de vloer zakken, dieper en dieper, tot in China.

'Hé, roodhuid', grinnikt Pieter.

Zie je wel. Hoe moet het verder als hij altijd zo rood wordt? Als hij een leuk meisje ziet? Als hij trouwt? Als hij een toespraak houdt? Als hij bij zijn baas moet komen?

15

Nu kijkt Andres weer naar de meester. En naar de andere kinderen in de klas. Gelukkig is iedereen alweer met zijn eigen zaken bezig. Het schooljaar is nog *kersvers*. De meester deelt nog wat nieuwe spullen uit: schriften, linialen, potloden, gummetjes, balpennen. De kinderen schrijven hun naam in de schriften. Allemaal doen ze dat for-mi-da-bel mooi. Maar dat zal niet lang zo zijn. Blader over twee of drie weken maar weer eens in al die schriften! Bij sommige kinderen hangt hun tong uit hun mond. Die is roze als garnalen. Of rood als snoep.

'Als een biefstuk dat niet gebakken is', denkt Andres. Hij stoot zijn buurjongen Pieter aan.

'Hé! Psst!'

'Wat is er?'

'Je hebt een blauwe tong'.

'Niet waar'.

'Wel waar. Je hebt aan je potlood gelikt. Nu is je tong zo blauw als die van onze hond'.

'Honden hebben geen blauwe tong. En mijn potlood is zwart'.

'Wel, hoor'.

'En jij ... jij hebt een hoofd als een biet. Je ziet er ... '. Daar passeert meester Tom weer. Roodhuid en Blauwtong zwijgen. Oef, hij loopt hun bank voorbij.

'Het bleekgezicht krijgt rimpels', fluistert Pieter. Andres proest het uit. Ai, een regenbui over dat mooie, nieuwe, nette schrift! Snel als de wind draait bleekgezicht Tom zich om.

16

'PETER!' buldert hij knoerthard. Iedereen wipt geschrokken op. Vlak daarna kun je een speld horen vallen.

'Maar ... maar het is Piéter, meester, niet Peter', hakkelt Pieter. 'En ... en ... mag ik naar de wc? Het is ... het is echt héél ... o!'

Pieter springt bliksemsnel uit zijn bank, loopt naar de deur, rukt die open en spurt

weg. Meester Tom kijkt stomverbaasd. Hij heeft nu ogen zo groot als soepborden. Niemand durft een vin te verroeren. En Andres ... Hoeveel keer in zijn leven heeft Andres al een hoofd als een biet gehad? Genoeg voor een heel groot bietenveld! 'En nu,' zegt bleekgezicht Tom, 'en nu maken we even kennis met elkaar. Iedereen vertelt twee minuutjes over zichzelf. Zo leren we elkaar heel vlug kennen. Wie begint?'

Hij stapt naar het venster en loert naar buiten.

Twéé minuten over jezelf vertellen!? Maar dat is een *eeuwigheid!* Lap! Daar heb je het weer ...

Arme Andres!

17

'Wel, een fijn weekend gehad iedereen?' vraagt meester Jan. Het is alweer maandag. Emiel, Niels, Elien, Wout, Amber en dertien anderen knikken en schudden: ja, nee, ja, nee. Enkelen halen hun schouders op. Meester Jan vormt met zijn handen een toeter voor zijn mond:

'HE! IK ANDERS WEL, HOOR! 'WAKKER WORDEN! WAK-KER WOR-DEN!'

Iedereen schrikt. Een vinger gaat de lucht in. Het is natuurlijk die van Niels.

'Het was een knalweekend, meester! Mijn pa heeft een pony gekocht. Hij heeft de kleur van koper. De pony, hé! Mijn pa niet, haha!'

'O la la. Dat is schitterend nieuws, Niels'.

'Ja, en hij gaat er binnenkort mee naar de paardenmarkt hier in de stad. Nog twee weken en er is weer een grote paardenmarkt in onze stad'.

De meeste kinderen knikken hevig.

'Welwel, fijn voor je. Niet te hard knikken, kinderen!' waarschuwt Jan. 'Of jullie hoofd valt eraf. En hoe heet je pony, Niels?'

'Eh ... '. Niels kleurt een beetje rood. 'Eh ... *Lukie Nummer* of zoiets'.

Hij spreekt niet graag Engels. Het is dan net of je een te hete aardappel in je mond hebt.

'*Lucky Number*, hé? Dat zal het wel zijn. Geluksgetal, betekent dat. Welwel, wat een toeval toch'.

Meester Jan glimlacht geheimzinnig. Hij wrijft zich in de handen.

HOPSAKEE!

18

De kinderen schrikken zich weer een bult. Meester Jan valt pardoos op zijn knieën. Dat geeft een harde klap. Dan duikt hij naar de grond, gooit zijn benen in de lucht, spartelt even en ... hij staat weer eens op zijn hoofd. Gekke kerel, toch. Hij lijkt reuzeblij vandaag. Misschien heeft zelf een formidabel weekend achter de rug.

'Hoera, meester!'

'Whaw!'

'Dat kan ik ook!'

'Het is een moeilijke kunst, hoor', zegt meester Jan omgekeerd. 'En wie vertelt nu

nog iets over zaterdag of zondag? Begrijpen jullie me als ik *ondersteboven* spreek?' Hij kijkt met bolle ogen naar de kinderen. Zijn hele vierde klas hangt nu ondersteboven. Ziet hij daar nog een vinger in de ruimte zweven?

'Ja, Elien?'

'Hihihi ... ,' doet Elien, 'ik eh ... hé, meester, dat is gek hoor, zo tegen u praten. Hoort u me wel goed?'

'Probeer eens met drukletters te spreken, meisje', zegt meester Jan. 'Of alleen maar hoofdletters. Dan zie ik het allemaal veel beter'.

'Hahaha!'

Ach, hoe meester, hoe gekker.

'Wel, Wat heb je te vertellen? Ik luister'.

'Ik ... We zagen een grote, gele luchtballon in het park. Er stond een fee in de mand. Dat was zaterdagmiddag. Het was de Kastanjefee'.

19

'Oempff! Formidabel!' blaast meester Jan. Hij lijkt nu zelf ook op een luchtballon.

'Een fee in de wolken dus'.

Nu huft hij weer op zijn voeten. Hij is bloedrood in zijn gezicht.

'Pff, kijk: hij kan niet meer'.

'Nog geen vijftig seconden!'

'Al zijn bloed is naar zijn hoofd gelopen'.

Jan wacht tot het weer rustig is.

'Nu zijn jullie wel wakker, hé', zegt hij dan. 'Vooraleer we wat oefeningen doen om op te warmen, vertel ik jullie iets over mijn weekend, goed?'

'Jàh!'

'Fijn!'

'Luister. Ik geef jullie drie kansen. Eén van de drie is goed. Die is echt gebeurd tijdens mijn weekend. De andere twee niet. Die zijn gelogen. Begrepen?'

'Ja!'

'Jaja'.

'En niet te hard knikken, hé, anders ...'

'Haha!'

'Luister. Hier komt nummer één. Eén: zaterdag is mijn oom uit *Alaska* op bezoek geweest'.

'Nee!' roept de klas.

20

'Sstt. Twee: zaterdag heb ik een prijs in de loterij gewonnen'.

'Nee!' roept iedereen weer. 'Kan niet!'

'Drie: ... '.

'Tja: nu kan het toch niet anders meer dan ...

'Drie: een buffel heeft zondag al de bloemen in mijn tuin opgegeten'.

'Hèhèhè!'

Houdt meester Jan zijn klas voor het lapje? Is hij ... op zijn hoofd gevallen??

'Je hebt drie keer gelogen, meester!'

'Jokkebrok!'

'Allemaal leugens!'

'Awoert!'

'En toch ... ', roept meester Jan. 'En toch ... '.

'Boe! Boe!'

'Vanmorgen heb ik al met de lottofoon gebeld. Dat is de telefoon van de loterij, in Brussel. Ik weet al hoe veel ik gewonnen heb. Als je vijf getallen juist hebt, krijg je deze week 450 euro. En ik heb ... Moet ik mijn biljet eens meebrengen? Dan geloven jullie het'.

'Ja!'

'Als het niet waar is, moet je een hele dag op je hoofd staan en zo lesgeven!'

'En als het wel waar is, moet je een feestje in de klas geven!'

'En delen met de arme mensen'.

'Ik ben ook arm'.

'Ik ook!'

21

Plotseling is iedereen heel arm in de klas van *rijke stinkerd* meester Jan. Hij kruist zijn armen voor zijn borst en wacht tot de storm vermindert.

'Dat van die oom uit Alaska en van die buffel in mijn tuin was gelogen', zegt hij dan rustig. 'En ik merk dat er zo veel doodarme kinderen in mijn klas zitten. Morgen breng ik voor iedereen een kiwi mee, goed?'

'Hèhè, een kiwi! Dat krijgen we zelfs hier op school te eten'.

'Maar een échte, helemaal uit Nieuw-Zeeland'.

'Boe! Boe!'

'Flauw!'

'Heb je nu echt een prijs in de loterij gewonnen?' vraagt Sarah nieuwsgierig. Het topje van haar neus krult een beetje. Meester Jan knikt. Als het tumult eindelijk weer stilvalt, zegt hij:

'Daar kopen we leuke spullen van, voor baby Merel'.

'Daar zou ik een moto mee kopen! roept Wout. 'Een zwarte, met zilveren spikkels'.

'Daar heb je veel meer centen voor nodig. Oneindig veel meer'.

'Merel kan achterop, in het kinderstoeltje!'

'Eén wiel van een moto kost al veel meer'.

'Op schoolreis trakteer ik op een limonade', belooft Jan. 'En nu gaan we wat werken, goed?'

Emiel, Niels, Elien, Wout, Amber en dertien anderen knikken en schudden: ja, nee, ja, nee. Enkelen halen hun schouders op. Trakteren? Ja. Werken? Hm hm. Die rijke stinkerd daar vooraan: die heeft een leuk, lui, lekker leventje. Pff, wérken, zegt hij.

22

Paarden. Paardenstaarten. Paardentaarten. Manen. Hoeven. Snuiven. Briesen. Hinniken. Trappelen. Mannen met petten, zweepjes en zwarte stofjassen. Ze roken sigaren zo groot als duikboten. Op de paardenmarkt en in de straten stinkt het. Maar het is een lekkere stank. Het ruikt gewoon gezond. Soms stuiven de mensen plotse-

ling uit elkaar, omdat een paard steigert. Soms maakt iedereen hetzelfde *ommetje*, omdat er een bruin hoopje ligt. Soms schrikt iemand van een onverwachte waterval vlakbij.

Elk jaar is er paardenmarkt in de stad. Dat is al meer dan honderd jaar zo. In de straten, op de markt en op de pleintjes barst het van de edele dieren. Je hebt ze in alle maten en gewichten: kleine, grote, slanke, gespierde.

'Wie kijkt nu eigenlijk naar wie?' zegt Timo tegen Flore. 'Kijken de mensen naar de paarden of kijken de paarden naar de mensen?'

'In de zoo is het ook zo', zegt Flore. 'Elke dag gapen de apen daar naar het rondreizende mensencircus. Gratis voor niks. En de mensen zijn zo dom dat ze er nog voor betalen ook'.

Andres lacht. Het lijkt een beetje op gehinnik. Hij kijkt zijn ogen uit naar al die prachtige beesten. Zo eentje zou hij best wel willen. Sommige zijn te koop. Andere zijn er gewoon omdat hun baas ze wil tonen en trots op ze is. Want er is ook een wedstrijd. Er zijn prijzen te winnen, voor het mooiste paard. En de mensen die een biljet kopen, kunnen een echte ezel winnen.

23

'Weet je welke paarden hier niet zijn?' vraagt Timo.

'Nee?'

'Zeepaardjes'.

'Hihi'.

'Hé, daar staat die jongen van de botsing!' wijst Andres plotseling. 'Die daar, met zijn stekelhaar'.

'Ken je die dan?' vraagt Flore.

'Eh ... dat is die Emiel van eh ... van eh ... ', zegt hij. Hij bloost een beetje. 'Van eh ... die andere school. Hij staat ginder bij die jongen met de pony. Aan de overkant van het pleintje'.

'Botsing? Welke botsing? Ah, dié botsing!' zegt Timo.

Andres loopt pardoes tegen een *kinderkoets* op. Hij krijgt een hoofd als een biet.

'Kijk toch uit'.

'Weer een botsing! Haha!'

Andres hoort al niks meer. Hij laat de lastige tweeling in de steek.

'Ik ga straks wel alleen naar huis!' roept hij nog. Hij woont toch niet zo ver van dit pleintje. Timo en Flore zoeken nu ook hun eigen vrienden op, tussen honderden benen en staarten.

Emiel heeft Andres ook al gezien. Hij wuift.

'Kijk,' zegt hij tegen Niels, 'daar komt de jongen van de botsing'.

24

'Welke botsing?' vraagt Niels. Hij aait de koperkleurige pony over zijn manen. Zijn pa is in een druk gesprek gewikkeld met een man in zo'n zwarte stofjas.

'Wel, van verleden week. We liepen allebei heel vlug om het hoekje van de Peperstraat en ... '.

'Heeft je meester al op zijn hoofd gestaan?' roept Andres.

'Hoi', wuift Emiel.

'Hei, knul', zegt Niels. 'Op zijn hoofd? Hoe weet jij ... '.

'Zeg, hoe heet jij eigenlijk?'

'Andres. En jij Emiel, hé? Is dat je pony?'

'Nee,' schudt Emiel, 'hij is van Niels hier. Hij zit in mijn klas. Niels hé, niet de pony, haha!'

'Haha!'

'Mooi beest. Verkopen jullie hem?'

'Ben je gek, knul. Mijn vader heeft hem zelf gekocht. Daar staat hij, bij die zwarte kerel'.

'Ha ja'.

Andres kijkt naar de man in de zwarte stofjas. Die wijst naar enkele paarden met een witte vlek op hun voorhoofd.

'We willen de prijs voor de mooiste pony winnen'.

'Welke prijs krijg je dan?'

'Een gouden beker met zijn naam erin'.

'Hij heeft al een gouden kleur. Misschien wint hij wel'.

'Ja', knikt Niels. Hij mag die knul van een Andres wel.

25

'Hoe heet hij?'

'*Lucky Number*. Dat is Engels'.

'Wat wil het zeggen?'

'Het geluksgetal. Zeg, kennen jullie elkaar misschien?' vraagt Niels aan Emiel. Die knikt.

'Ja, hé', lacht hij. Andres lacht ook.

'Hij zit op een andere school'.

'Heeft je meester weer op zijn hoofd gestaan?' vraagt Andres weer.

'Hoe weet dié dat van onze meester?' zegt Niels.

Hij lijkt een beetje kwaad.

'Dat komt door ... een botsing!' roept Emiel.

'Een botsing?'

'Niet lang geleden ... '. Plotseling stopt Emiel.

'Hoi!' wuift hij weer. Daar komt meester Jan van tussen de paarden te voorschijn!

'Dag meester!' roept hij.

'Meester!' roept ook Niels.

'Onze meester heeft een prijs gewonnen in de loterij', zegt hij nog vlug tegen Andres.

'Hij is ook een geluksvogel, net als de pony', zegt Emiel.

Andres knikt naar de jonge kerel die dichterbij komt. Zo, dat is dus ook een meester. Meester Jan. Die ziet er tof uit.

26

'Dag', mompelt Andres. Jan hoort het niet.

'Dag Emiel, dag Niels. Is dat nu je pony, Niels? Die met zijn geluksgetal?'

Niels knikt. Hij is zo fier als een gieter.

'En ginder staat mijn vader'.

'Welwel. Mooi beestje hoor. Prachtige kleur. Mag ik er aan komen?'

'Ja hoor, meester'.

De rijke geluksvogel aait nu de koperkleurige *Lucky Number* over zijn manen.

'Is Merel niet meegekomen? Ze mocht wel even op mijn pony zitten'.

'Haha! Daar is ze nog veel te klein voor. Ze kan alleen maar hangen en liggen. Ze is thuis, bij mijn vrouw'.

'Hangen?'

'Aan mama's borst, ja. Of aan een fles'.

De jongens lachen. Andres kijkt naar het hoofd van die gekke meester, waar die zo vaak op staat. Er zit nog geen deuk in.

'Meester, dit is Andres, een vriend van een andere school', zegt Emiel.

'Hallo!' doet meester Jan.

'Dag', mompelt Andres weer.

'We botsten verleden week pardoos. Zo komt het dat hij het geheim kent'.

'Het geheim?'

'Wel, van u. Dat u eh ... u weet wel, hé'. Emiel tikt tegen zijn hoofd.

'Wat bedoel je, Emiel?'

'Hé', zegt Andres. Hij begint verdorie weer te blozen.

27

Maar dan gebeurt iets onverwachts. Zet een geluksvogel en een geluksgetal samen, en er komt een ongeluk van. Dat is plotseling ook zo. Het gelukspardje heft *parmantig* zijn staartje op. Dan plast het zomaar pardoos op de schoenen van de geluksmeester.

'Hela hela!' roept die geschrokken. Hij wipt achteruit en kijkt naar beneden.

'Meester!' roepen Niels en Emiel. Iedereen kijkt om, mensen en paarden. Kinderen giechelen en proesten het uit. De pa van Niels kijkt op. De man met de zwarte stofjas ook. Emiels mond valt open. Niels wordt bloedrood. Zijn pony plast op zijn meester!

'Dat ... u ... u heeft nu de eerste prijs, meester', hakkelt hij. 'Wat zal uw vrouw zeggen?'

Even staat meester Jan met zijn mond vol tanden. Hij kijkt weer verbaasd naar zijn schoenen. Dan begint hij te lachen.

En Emiel en Niels en Andres durven nu ook te lachen.

Tja: paardenmarkt? Doen hoor! Even een bezoekje brengen! Gewoon gezond!

En maandag weer naar school ... op propere schoenen graag, meester! Want wie op zijn hoofd staat om les te geven, moet mooie, glanzende schoenen dragen.